

## **Stosunek przysposobienia**

Stosunek przysposobienia określa ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. - Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Tekst jednolity Dz.U. z 2019 r., poz. 1145 z późn. zmianami)

Stosunek przysposobienia (łac. adoptio) zwany także usynowieniem, to stosunek prawnorodzinny powstający między przysposabiającym a przysposobionym, który w świetle prawa przybiera postać stosunku jaki istnieje między rodzicami i dziećmi. (art. 121 § 1 Kodeksu Rodzinnego i opiekuńskiego). W ten sposób przysposobiony nabywa prawa i obowiązki wynikające z pokrewieństwa w stosunku do krewnych przysposabiającego. Ponadto ustają prawa i obowiązki przysposobionego wynikające z pokrewieństwa względem jego krewnych, jak również prawa i obowiązki tych krewnych względem niego. Celem stosunku przysposobienia jest stworzenie takich więzi jakie istnieją w rodzinie naturalnej. Stosunek przysposobienia determinowany jest naczelną zasadą prawa rodzinnego - zasadą dobra dziecka. Zgodnie z art. 114 § 1 Kodeksu Rodzinnego i opiekuńskiego - przysposobić można osobę małoletnią tylko dla jej dobra. Jest to instytucja niemajątkowa o charakterze prawno-rodzinnym. Realizuje się w wyniku woli osób zainteresowanych na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu opiekuńskiego. Orzeczenie jest skuteczne (wobec wszystkich i wywołuje skutek wsteczny).

Bezskuteczne jest przysposobienie własnego dziecka lub dziecka uprzednio przysposobionego.

Opracował :  
Dariusz Lazarowski  
Sekretarz Gminy

Źródło:

- (1) [https://mfiles.pl/pl/index.php/Stosunek\\_przysposobienia](https://mfiles.pl/pl/index.php/Stosunek_przysposobienia)
- (2) ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. - Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Tekst jednolity Dz.U. z 2019 r., poz. 1145 z późn. zmianami)